

TABÁK ANDRÁS

Megrögzött álmodó

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek 47

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Tabák András

Letölthető:

(Nagy Lajos)

Atléta termetű volt,
de idegzete satnya,
siralmasan gyáva volt
(hipochonder hozzá még),
szorongott is mindentől,
félt a végtelenségig, –
üldözési mánia
gyötörte nap nap után,
s mindig az járt fejében:
ha lecsukják (és erre
volt is esélye lévén
bolsi-gyanus), megőrül.

Akadt-e bátrabb író
abban a korban nála?

(1945)

Életem legintimebb és legmelegebb emléke
Egy bárányhimlős megbetegedés öt évesen
Amelyet nagyanyám házában feküdtem ki
A világháború kellős közepén
Miközben apám csonttá fogyottan robotolt
mint kényszermunkás a szögesdrót mögött
Anyám meg az összeroppanás legszélén imbolygóit
En mindebből csupán annyit éreztem
Hogy apa nem ír mulatságos rajzos-leveleket
Ahogyan pedig azelőtt rendszeren tette
És anya tűrhetetlenül türelmetlen hozzám
Feltehetőleg azért hogy irigységében
Bensőséges-szép napjaimat megrontsa
A körvasút melletti tornácos régi házban

(Bejegyzés a bibliámban)

Mit még tőled kaptam egyszer,

drága, holt nagyanyám, ódon
ormótlan, súlyos bibliád
minap fölütve, megláttam
szálkás és gacsos betűid,
még párás, mély hangodat is
tisztán hallottam, ahogyan
oly gyakran idézted épp a
bejegyzésed, szólván: „Ám az
igaz kitart az ő útján.”

(Csillagszem)

Csillagszemü, te! – becézett gyakran nagyanyám,
holott nem én, a csillagszemü éppen ő volt,
gyönyörű öregségében is, amíg csak élt.
És csillagszeme világlik ragyogva – látom
naponta – téren, időn s kozmikus ködökön
ma is át, mert szívem még most is ő vigyázza.

(Párizs, 1906)

Sorakoztak előtte csak úgy a palackok,
egy-egy versét mikor este megírta.
S Léda, szegény, a kezét összecsapta:
erszénnyel ugyan ki győzi a költő Adyt?

(Hašek halála)

Lipnice, 1923. I. 3.

Hát sok jót nemigen mondtak róla soha:
„Csavargó liba!”, „Korhelyek királya!”
Olbracht döbrent rá egyedül, hogy zseni,
s legyen bár botránykő alkoholista
éppen megírta a legjobb cseh regényt,
leletét megtérbolyodott korának.
Ő meg ... ő vigyorgott csak Olbrachton is,
bárgyú, kedélyes svejki vigyorával.
Már túl sokat látott és túl sokat élt,
szenvedett, csalódott – így hát vigyorgott.
Mit neki már átok vagy magasztalás?!
Helyét nem lelte és nem is kereste
többé a világban, melyet már úgysen

értett; mindenén túl volt s mindent leszart.
„Magad túlélted – vélte –, elég!” – sejtve,
már csupán önmagát roncsolhatja szét.

Úgy döntött hát, hogy agyonissza magát.

(Ladányi)

Legutoljára a Zrínyiben dumáltunk.
Kedvetlen mosoly zsibbasztotta az arcod.
Nem akkor fíng ki az ember, magyaráztad,
amikor torkig lett totál a világgal,
és a vershez sincsen többé semmi köze,
de mikor unja bizony már a baszást is.
Jót röhögtem. Ám azóta sejttem, akkor
szivárgóban volt már belőled az élet.

(Ismét Ladányiról)

Mint költő nemzedékünk legkülönbje volt,
s csúnya halált halt, akár egy kivert kutya.
Mindegy mi végzett vele: szívroham, magány,
cukorbaj-e, csalódás vagy életundor.
Meghalt. És neki volt *mire* meghalnia.

(öreg munkás)

Pókhálók a szeme körül.
Fáradt és gyanakvó mosoly,
keserűn tiszta tekintet
s érdes-erős kézszorítás.
Feledhetetlen éveket,
a városszéli telepet,
kiskamaszkorom idézi.
És az elorzott szép reményt.

(Egy akasztásról)

Marx nyakára kötelet hurkoltak,
Amikor Engelsszel együtt szobrát

Rendeletileg ledöntöttük Budapesten
A Margit híd tövében, a pesti oldalon.
A drótkötelet munkanélküliségtől rettegő
Munkások vetették engedelmesen a munkásság
Tanítójának és főLszabadítójának a nyakába.
Képletesen felakasztották tehát.
S tenni kényszerültek mindezt
A „kereszténység kétezer éves értékeinek
Nevében, érdekében és védelmében” –
Ahogy egy kormánypárti szónok másnap
Napirend előtt a parlamentben kifejtette.
A marxisták soha sehol a világon
Nem döntötték le a Názáreti útmenti feszületét,
És nem vetettek hurkot szobrai nyakába se.
Igaz, hogy mindig is tudták:
Az Ács fia leginkább hozzájuk tartozik.

(Magyar Út)

Bizony ismerős, túlon túl ismerős ez a Magyar Út
A Don-kanyarig vezetett el, és elvitt Auschwitzig is
Egymillió magyar élet kövezte ki ezt az utat

(Egy erdélyi magyarnak)

Vita közben röpítetted fejemhez:
nekem sejtelmem sincs, miféle sors is
kisebbségben élni tinálatok – ott.
Neked meg, látom, arról nincs fogalmad,
miféle sors is kisebbségben élni
már ötvenöt éve a hazáimban – itt.

(Kérdés)

A kisajátítók
kisajátítóit
sajátítják ki épp,
vagyis hát magyarán:
a kisajátítók
rég lejárt ideje
tér most vissza ide.
Csele vagy csődje a
történelemnek ez?

(1992)

Nincsenek szavaim

Önmagamba fagyva
Magamba némulva
Csák nézem döbbenten
Mi folyik köröttem

Nincsenek szavaim

(Farsangi éj)

Farsang ugyan
Látott-e már
Annyi törpét
Korcs vakarcsot
Gnómot, rémet
Torzat, kacskát
Púpost, bandzsát
Bicebócat
Mint ez éjen
Számolatlan
Lát most éppen?

Ludvércek és
Kísértetek
Sátánpofák
Szörnyszülöttek
Vámpírok és
Eszelősek
Félkegyelműk
Megbomlottak
Rémületes
Kárhozottak
Éjjele ez.

Gajdolnak és
Hahotáznak
Dőzsölnek és
Tivornyáznak
Jól mulatnak
Farsangolnak
Vérünk isszák
Velőnk szívják

Féktelenek
Tort ülnek a
Lelkünk felett.

De kutyára
Megjön a dér
Farsangjuk is
Böjtjéhez ér
Vigasságuk
Tivornyájuk
Vérszopásuk
Rút éjére
Hajnal hasad
Rémálmunknak
Vége szakad.

(Januári reggel)

Csurom verítékben ébredve
szörnyálmomból, álomütöten,
bódultan botorkáltam oda
a telefonhoz megtudni, hogy
élsz-e vajon, és megvagy-e még,
és hogy élek-e, vagyok-e még,
vagy tényleg a tébolyda rácsa
között vicsorogtunk egymásra
gyűlölködő, vad nevetéssel.

(Az ember megtanul társalogni a portörlőronggyal)

Az ember végtére megtanul beszélgetni a tárgyakkal
A tollával, hű, de meg-megbokrosodó írógépével
(Amely, különös mód, éppen annyi idős, mint a gazdája)
Megtanul társalogni a portörlőronggyal, örökösen
Elbúvó szemüvegével, a zsörtölődő és rosszmájú
Kávéfőzővel meg egy fáradhatatlanul lelkendező
Fecsegő kislábassal, melyben a reggeli tojást főzi
De még azzal a diófaággal is, mely a zord, farsangi
Szelek idején figyelmeztetően oda-odakoccan
Zúzmarás ablakához, mintha csak bekéredzkedne egy kis
Melegedésre, és jómaga is valami meghitt, csöndes
Kvaterkázásra áhítózna az esteli lámpafényben

Így aztán könnyen zavarba jön az ember, megriad szinte
Mikor úgy hozza a szükség (vagy a konvenció), hogy néha

Rákényszerül szót váltani egy-egy felebarátjával is

(Mi sem történt)

Mi sem történt. Senki nem tehet semmiről se,
csak gyávaságunk meg a rossz lelkiismeret.
Ilyenkor aztán mindig találunk ürügyet,
hogy a telefont rácsapjuk az illetőre.

(Öreg Vajda János)

Dehogy is ember-gyűlölet
Az én ember-kerülésem.
Az én ember-kerülésem
Az én ember-becsülésem.

(Alkony egy balatoni állomáson)

Ülök az ódon restiben
(ahol már gulyást se tudnak
főzni, Krúdy úr!), pirosbor
előttem, és az ablakból
nézem jövés-menését a
lomha, téli vonatoknak
feszült figyelemmel, mintha
várnék várva valakire.
S váróik is mindig valakit.
És nemcsak itt, de minden más
állomásokon is, lopva,
remélve, epedve azt az
egyvalakit, aki hozzám
– hiszen tudom régóta már –
nem érkezik meg sohasem.
Esteledik. Havazni kezd.
Hó lepi be a síneket.

(Hogyha nem lennél...)

Hogyha nem lennél, ha nem léteznél
– akár így csillag-messziségben is –

a szavak elröpülnének tőlem,
mint a fán fölriasztott verebek,
elszöknének a képek, a rímek,
gondolataim mind elhagynának,
mondataim sárba ragadnának
s görcs állna tollat fogó kezembe.

S legfőképp álmom nem volna többé.

(Szádi ismeretlen verse)

Amikor szerettél, kétszerié szerettem mindenkit.
Amikor ellöktél, magamtól ellöktem mindenkit.
Imigyen lett életem miattad mára gyehenna.
Hő kínomat bölcselem, ész nem oltja, sem istenhit.

(Megrögzött álmodó)

Azt nem mondhatom, hogy egy egész világ voltál nekem
Mivel fogalmam sincs, milyen egy egész világ
Azt sem mondhatom, hogy számomra maga az élet voltál
Mivel nem meredi kijelenteni: tudom, milyen is maga az
élet
De azt állíthatom, hogy gyönyörű-igaz álmom voltál
Mivel éppen az álmok azok, amelyekről sokat tudok
Sőt, voltaképpen csak az álmokról tudok igazán sokat
Lévén eredendő, megrögzött és hivatásos álmodó
Nem csoda hát, hogy végül önmagam áldozata lettem, azé
az

[álmomé

Mely rólad szólt, s melyet valóságnak képzeltem; – üzemi
baleset
Szomorú vagyok most, és összetört, de nincs bennem harag
irántad
Romolhatatlan-szép, nemes álmom maradsz te most már
örökre
Mint egy borostyánkőbe zárt, ismeretlen, ősi növény

(közérzetem)

mikor éppen nem mar a gyomrom

mikor épp nem szaggat a fejem
mikor éppen nem fáj a szemem
mikor épp nem görcsöl a szívem
mikor éppen nem szúr a májam
mikor épp nem tipor a lelkem
egész jól megférnék magammal
ha nem lenne minden porcikám
a hiányoddal tele

(Egy föltűnőn szép kis kurvához)

Délután vágtam át a téren.
A Salétrom utcánál álltál
s elém lépve megkérdezted: jössz?
Kösz, mondtam, most inkább nem. De hogy
hálás voltam neked, hinnéd-e?

(Újabb anginás rohamomra)

Valakit elvisz az ördög,
és úgy látszik, én leszek az.
Meglakol, kit ötvenen túl
ragadott el a szenvedély.

(Médéia)

A hálószerűén összedrótozott,
nemes porcelánszobor Ella néni
vitrinében állt. („Meisseni” – mondotta
a néni és vigasztalhatatlan volt,
hogy portörülés közben egyszer eltörött.)
A tragikus fejű, dúlt arcú asszony,
aki tört szorongatott a kezében,
s hóna alatt vergődő kisdedeit
eszélős, féktelen indulatában
éppen leszúrni akarta, szememben
mindig a téboly jelképe volt; – s ahogy
gyerekként elnéztem borzongva néha
a vitrin füstös üveglapja mögött,
úgy vélekedtem magamban, a dróttal
azért fonták körül, hogy kitörni kész,
gyilkos örületét kordában tartásák.

(Október végén)

Ősz ül a telkemen
S komisz, fehér ködök
Hömpölyögnek körül
Lassan elborítva

Már csak arcod, mely
Bár fényév-messziről
De átsugárzik még
A sűrűdő ködön

(Misztérium)

Lelked és húsod minden asszonynak
Lelke és húsa, ki egykor élt
És születni ezután fog
Ősi titok rejtezik benned
Szavaidból anyám, nagyanyám
Szava is szól, s a lányomé is
Rám néznek szemeidből is ők
És valahány mozdulatodban
Ott rezzen az ő gesztusuk is

(Etédi alkony)

1990. augusztus

Erdőszentgyörgy felől
tértem be Etédre
Nyomaid keresve
rég elhunyt nagyanyám
Alkonyodott bíbor
volt a naplemente
Falud határában
kocsimmal megálltam
Tapodni akartam
a földet amelyet
Te tapodtál szívni
a levegőt melyet
Te szívtál és egykor
ahogyan te láttad
Látni akartam mint
omlik be az este

Főképpen ám téged
akartalak látni
S vágyam oly sóvár volt
sóvárnál sóvárabb
Hogy ím megjelentél
hogy ím ott-termettél
Hímes gyolcsblúzodban
a bíbor alkonyban
S láttalak akinek
soha nem láttalak
Ifjú szép leánynak
eladó leánynak
Feszülő keblűnek
deli termetűnek
Ott álltál meztéláb
délcegen erősen
Arany dió-szemed
szilaj víg kedvében
S napsütött mosollyal
szélesre tárt karral
Párás meleg hangon
ekkor így szólottál
Szélesre tárt karral
ekképp hívogattál
Drága kisunokám
siess hamar hozzám

Ajkam összecsuhtam
szememet lehunytam

Nemlétedet soha
nem szokom én már meg
Hiányodban soha
nem nyugszom én már meg
Arany dió-szemed
ugyan hol keressem
Barna arcod párját
kiben is szeressem
Napsütött mosolyod
soha meg nem látom
Halk hangod zenéjét
többé meg nem hallom
Ajkam összecsuhtam
szememet lehunytam
S kínzó keservemben
azt mormoltam súgtam

Jó lesz megszületni
unokádnak lenni

(Dolor)

Ahogyan kiejtettél a lelke­ből
szenvtelenül, hidegen, dermesztőn,
magát megvonva tőlem egy esten
kegyelméből zárt ki így az Isten,
kiben holott gyönyörűen hittem,
amikor még kis ministráns voltam,
s a pap mellett füstölőt lóbáltam.

(Ladányihoz)

Látod, Miskám, ha másban nem is épp,
ebben végtére közös a sorsunk:
fáradt kisember lettem magam is,
aki behúzódnék, ha lehetne,
a szerelem ereszalja alá,
s akár mint te, mindig manók közé
álmodja magát, ameddig csak él.

(54)

Nincs se pénzem, nincs se posztóm
Se paripám, se fegyverem
Se szeretóm, se reményem
Csak kezdődő öregségem

(N. L. különös vallomására)

A falu álarca, 1937

Mivel a valóságot
                                ma éppoly rosszul bírom
Mint ahogy akkor Nagy úr
                                mi tagadás magam is
Megpróbálkozom azzal
                                amivel – akármilyen
Meglepő is épp tőle –
                                a vallomása szerint
Ő is megpróbálkozott
                                méghozzá nem is ritkán
Nevezetesen azzal

hogy néha eszményítsek
Amit ahol csak lehet
                                akit ahol csak lehet
Mert én is rászorulok
                                e lelki műveletre
Ahogy valaha Ő is
                                s melytől csalódásaim
Se tántorítanak el
                                ahogy egykor Őt sem
Ő a neurózisának
                                tulajdonította ezt
Én inkább annak hogyha
                                e régi-új világban
Élni akar az ember
                                okvetlen hinnie kell
Bizonyos társadalmi
                                s emberi törvényekben
Melyet egy szentencia
                                roppant érzékletesen
Így fejez ki: „Olyan nagy
                                a kísértés a jóra!”

(Egy rokon bírálatra)

Az elmúlt világról, korholsz, az egész kádári korról
még ma sincs egy jó szavam se, bár láthatom már, az jobb

[volt.

Ám helytelen így a kérdés, hogy a *jobb* az volt-e, vagy ez.
Fordítva tedd föl, helyesen: az volt-e, vagy ez a *rosszabb*? –
és máris habozás nélkül vághatom rá, persze hogy ez.
De azért tudd! Most ami van, a tegnapiból született.

(Három elnök úr)

Egy ország megszüntére

Az Országteremtő Elnök Úr
s az Országépítő Elnök Úr,
Masaryk meg Benes úr mellé
a cseh pantheonban magának
helyet követel egy harmadik
volt elnök úr is, aki máris
halhatatlanná tette nevét
(nem éppen mint színpadi szerző)
mint Országveszejtő Elnök Úr

(A múzeumigazgató)

Végül is kár vitatni,
alkalmas a posztjára.
Ez az ország múzeum,
a fossziliák tára.

(Tisza-szabályozás, 1846)

Széchenyit eszelősnek gyalázták,
halálba kergették Vásárhelyit,
s kívánva kívánták, hogy az ország
maradjon, mi mindig is volt: mocsár.

(Németvölgy)

Amerre esténként
hazatérek rendre,
fekete festékekkel
a falakra kenve
fertelmes szlogenek:
„Golyót a zsidóknak!”
„Kötél a komcsiknak!”
„Vörösökből máglyát!”
Falra festett jövőm
búskomorságomból
kiragad. Egyszerre
valakinek kezdem
érezni magamat.

(Komakaland)

Az, ki gyakorta legjobb
komájának nevezett,
aki régóta tartó
válságai közepett
nem is egyszer azt mondta,
a megmentője leszek, –

sörözés közben tegnap

csak úgy „leberberezett”.

(Olvasmány)

Ma egy görény könyvét olvastam
Korántsem a búze lepett meg
De a kérkedése, az nagyon
Ő igenis büszke, hogy görény

(Visszatekintés egy esztendőre)

Cudar egy év volt. Fantomok éve.
És jelenéses és furcsa, bolond.
Az év végére esett például,
a tél szakára a Hőség Hava,
noha zordabb tél volt, mint valaha.
Kriptáikból a holtak kikeltek,
bár nem a föltámadás sófára,
csak jött-mentek, igricek, vén dzsinnek
hamis kürtszava zengett. Az idő
megfordult és hátrafelé pergett,
s melyet közülünk már senki meg nem
lelhet, újból elvesztettük álmunk.
S vad jegek jöttek, üvöltő szelek,
zimankók, hogy lelkünk beledermedt.
Cudar egy év volt. Fantomok éve.

De bennem azóta megszépíti
mégis az emlék: beléd szerettem.

(Parafrázis)

Az, hogy egy asszonyhoz intézett
segélykérő, szerelmes kiáltásaim
közönyének üveggyapot-falán
kezdetől rendre elhaltak
végső soron arra bizonyíték
hogy Karinthynak igaza volt.
A hajó dolga, hogy ússzék
és ne szerelmeskedjék bele
még drótkötéllel kipányvázottan se
a kikötői kőbakba.

(...és)

... és minden kiebrudaltaknak
örök szégyen-bélyege éget,
mióta ebrúdra vetettél
személyem terhes volta végett.

(Mosoly)

Csak mosolyogtam egykor ezen:
„A szerelem mindent pótol / a
szerelmet nem pótolja semmi.”
S búsan ugyan most min mosolygok?
Hogy tudatlanságom gögijében
csak mosolyogtam egykor ezen.

(Dürer: Melancholia)

Minden rajzoknak rajza szememben.
Ó, ha hinnék, bíznék az imákban,
hányszor küldenék fohászt hozzája:
Üdvözlégy, Melancholia asszony,
segíts rajtam, vergődő fiadon!

(Goethe-summarium, 1832)

Én csupán figyeltem, füleltem s válogattam.
És mindig csak a két kezemet nyújtottam ki,
Hogy learassam, mit a világ nekem vetett.

(Krúdyt olvasva)

Végül is egyremegy, hogy az ember sorokba
szedi búját, ami kifejezhetetlen,
avagy cigányokkal huzatja el ugyanazt
teliholdas éjen egy asszony ablakánál:
„Ahogyan én szeretlek, nem szeret úgy senki” –,
ha a firhangos, sötét ablak nem nyílik meg,

s még csak gyertyavilág se lobban föl odabenn.

(Alfieri)

*„Tutte le rime amorose, tüt te sono per essa,
e ben sue, e di lei solamente: poichè mai
d'altra donna per certo non canterò.”*

Lélegszetem elakadt e vallomást olvasva.
*„Minden szerelmi versem őáltala születik,
egyedül csak az övé, s egyedül csak neki szól;
más asszonynak dalolni sóba nem fogok én már.”*
Kétszáz éve megírta, pontosan mit is érzek.

(Szilveszteréji hangulat)

Hebehurgyán, gyáván mit elkapkodtam
Késő-ifjonti hevemben kétségbeesetten
Szeretve – meg kell még érnie annak

Meg kell még érnie annak keserűn
Bölcsen, szépen, mint e testes, aranyló aszúnak
Mely előttem csillog most a pohárban

XII. 31.

(Mindig is csak álmaim kergettem)

Mindig is csak álmaim kergettem,
és nem becsültem, ami adatott.
Mivel úgy látszik, arra születtem,
mindig is csak álmaim kergessem,
és ne becsüljem, ami adatott.

(Toportyán)

Ifjan magányos farkas akartam lenni
S most öregedve üvöltök társak után

(Összefüggések)

Én már nem helyezek semmit se
„új összefüggésekbe”, ahogy
manapság – mint gyakran olvasom –
minden jobb író megcselekszi.
Új összefüggésekbe helyezni
én már csak önmagamot fogom.

(Jókai Füreden)

A villa akkor még a Balatonra nyílt
(Az *aranyembert* írta meg egy télen itt),
s asztalától híres-szép, tiszta, kék szeme
szabadon kalandozott el a somogyi
part fele, gyakran álmodozva közben el:
ó, hogyha most Ő is itt lehetne! hogyha
együtt ámulhatnák itt e téli csodát,
a szemhatárig beállott, óriás tavat,
a vakítón szikrázó, fehér világot
s amott, Tihanynál a sötétlő rianást,
a hullámok jég-taraját, a megdermedt
hullámverést! ó, hogyha Ő is itt
lehetne! este a kandallótűz elé
telepedve, pipaszó s borocska mellett
csevegve, emlékeznének a tűnt, régi
időkre, diákévekre, Pápára, Kecskemétre,
no meg a színészetre s Pestre, az első
író-léptekre, könyvekre, sikerekre
s a főszerepre, ama örök nemzeti
napra, a nagy forradalomra – hogy aztán
fölszakadjon végül egy öreges sóhaj:
„Mevénültünk, haj, Sándor!” „Megám, Móricom!”
– és merengének ott tovább a csöndben ...
Ám a híres-szép, tiszta, kék szempár lassan
könnybelábadt. Mert fáj, fáj lélekbe marón
a tudat: hogy Ő, ha túlélte volna is,
ha el nem esik, a kies csendillába,
ide a lábát sose tette volna be.

(Szilvia)

Szilvia a harmadik emeleten lakott
Az ajtajuk a keskeny körfolyosóra nyílt
Hátul, a sarokban, a cselédlépcső mellett

Nem járt még iskolába, mint ahogy én se még
A háború utáni első tavasz volt az
A legszebb tavasz, melyet valaha megéltem
Mindig meglestem Szilviát, hol az udvaron
A porolónál, amelyen lógázni szoktunk
Hol a lépcsőházban, az egyik fordulóban
Hol meg a rommá lőtt kapualjban, s ilyenkor
Boldogan megcibáltam a két kis varkocsát
Melyekbe búzavirágkék masni volt kötve
Már Szilvia arcát nem tudom fölidézni
De szőke varkocsait s a kék masnit – igen
Meg azt is, milyen jólesően meleg érzés volt
Leskelni utána, s meghúzgálni a copfját
Így telt el s jól telt el a tavasz és az a nyár
Egyszer aztán, mikor ott állt az üres gangon
Tárt ajtajukban, a verdefényben lekváros
Kenyerét majszolva, és én odatrappoltam
Hogy a várva várt varkocscibálást megejtsem
Előszobájuk sötét mélyéből kiugrott
A mamája, és nyomban lekent két nyaklavest
„Nesze, te kis csibész, most majd elmegy a kedved!”
Jókora két pofon volt valóban, még ma is
Emlékszem, hogy a fülem csak úgy csengett belé
De bárhogy fájt is, nem sírtam el magam mégsem
Csak álltam égő arccal, némán, meglepetve
Lelkemig megszegyenítve, és sehogyan se
Fért a fejembe, hogy vajon miért is bűn az
S miért büntetendő, hogy szeretem Szilviát

(Az utolsó vers)

Hitet cserélni, meggyőződést,
családot, eszmét, népet, hazát
talán nem is túlon túl nehéz –
pálfordulók és renegátok,
hűtlenek hada a tanú rá.
De egy nagy álomról letenni,
emésztő vonzalmunk elvetni,
szerelmünk földadni, feledni –
ahhoz ki kell végezni szívünk.

1992. augusztus - 1993. április

Készült 500 példányban

**Ez a
377
példány**

**ISBN 963 450 221 o
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Simor András

**930289 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

**Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd u. 5., V. Mérleg u. 6.,
VI. Andrásy út 45., VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Váci út 19.,
XIII. Szent István körút 26. szám alatti budapesti könyvesboltokban.**
